

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἑνατον μετροῦντες χρόνον
ἵσταν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννῆκόσα τέσσερα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ βροῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μερὰ—ὁ ἐκὰ φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰκοσιμία Φεβρουαρίου,
συνεδριάσεις Βουλευτηρίου.

Ὁκτακόσα τέσσερα καὶ τριάντ' ἀκόμα,
κίνησις ἀνοίξεως κί' ὑπονόμων βρῶμα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Ἦλθε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ,
συνάδελφε μουστακαλῆ,
ὅς τοι κῆς ἔσκουζε 'στῶν φίλων τὸ φουσάτο:
ἂν δὲν μοῦ τὰ ψηφίσετε
κί' ἀψηφιστὰ τάφήσετε,
τὰ πετῶ κατὰμουτρα κί' ἀντίο ντέλ πασσάτο.

Ἐκεῖνοι τοῦπην: Κόντε μας, γιὰ τοῦτα μὴν ξεσχίζεσαι
καὶ διόλου μὴ συγχύζεσαι,
κί' ἐμεῖς δὲν θὰ σὲ σκάσωμε
κί' ὅλα θὰ τὰ ψηφίσωμε,
κί' ἀμύγδαλο θὰ σπάσωμε
κί' ἐκεῖ θὰ ζωγραφίσωμε
τὸν οἰκονομολόγο σου καὶ τὴν δική σου μούρη...
ὁ Ροῦφος τῶσκασε μετὰ τοῦ Μποκακούρη.

Ἦλθε τοῦ Κράτους ἡ Βουλὴ
μὲ ρητορείας μένος,
καὶ νέα κρίσις ἀπειλεῖ
τὸ κράτος καὶ τὸ γένος,
καὶ πρέχ' ἡ Ψωροκώστενα μὲ τῆδειο της λαγῆνι
καὶ σκούζουν ἡ διάλυσις πῶς σίγουρα θὰ γίνη.

Ἦλθε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ
μ' ὁσμὴν φακῆς καὶ σκορδαλιᾶς,
κί' εἶδα τὸν γέρο μπαμπαλῆ
μ' ἄνθη λευκῆς ἀμυγδαλιᾶς.

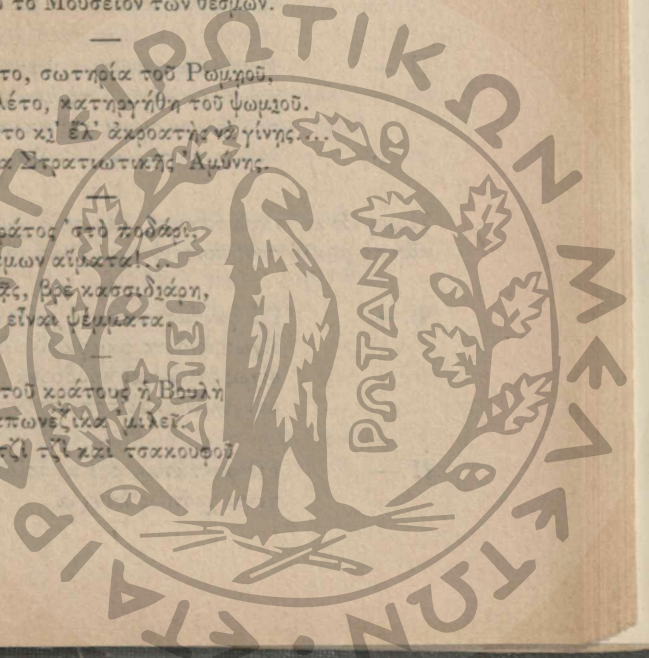
Εἰς τὴν κομμοδόχη τοῦ τοῦ τᾶχαν βάλει φίλοι
τὸ περασμένο Σάββατο, γιὰτ' ἦταν τὸνομά του,
τοῦ φίλησαν τὰ χεῖρα του, τοὺς φίλησε 'στὰ χεῖλη,
καὶ τῶν θεσμῶν τὰ πατερά παρήλασαν σιμά του.

Κί' ὅπως ὁ πολὺς Μικάδος, Περικλέτο τζανμπέτη,
'στὸ Μουσεῖον τῶν ἀρμάτων τὰς σημαίας καταθέτει,
ποῦ τοῦ 'πρόσφερ' ἐπισήμως ὁ ναυμάχος Γεκαμῶτο
μέσ' ἀπὸ τῆς ναυμαχίας τὴν τρομάρα καὶ τὸν κρότο,
ἔτσι κί' ὁ παππούς ἐκεῖνος,
ὁ 'ψηλὸς λιγνὸς μας κρίνος,
μὲ τῆς πρώτης ἡλικίας τὰς δυνάμεις τὰς ἀκμαίας
καὶ τῆς δράσεως τῆς πρώτης τὸν πολὺν παροξυσμὸν
τῆς καθρονοφύρου νίκης συντυλίξας τὰς σημαίας
τὰς ἀπέθεσε σ' ἐκεῖνο τὸ Μουσεῖον τῶν θεσμῶν.

Ἄνοιξε τὸ Παρλαμέντο, σωτηρία τοῦ Ροῦφου,
μὰ κί' ὁ φόρος, Περικλέτο, καταργήθη τοῦ ψωμοῦ.
Ἄνοιξε τὸ Παρλαμέντο κί' ἐλ' ἀποκτῆναι γίνης...
θὰ συζητηθοῦν Ταμεία Στρατιωτικῆς Ἀμύνης.

Κάθε κράτος στὸ πῶτος,
τί πολέμων αἵματα...
μὴ γελᾷς, βρε κασιδιάρη,
καὶ δὲν εἶναι ψέματα.

Ἦλθε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ
καὶ Γεκαμῶτο τὰς σημαίας...
Τζι ρι τζι τζι καὶ τσκούφου.

φωνάζει, παρλαπίπα,
κι' εμπρός 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ
ὅσο κι' ἂν θέλῃς κτύπα.

Τζιφι τζιφὸν καὶ τσκούφε,
φαγὸν ρουσφέτ, πᾶριν λουφέ,
καὶ φέρε, καφφετζή, καφφέ.

Γιὰ χούγκι γιὰ χίγκι γιὰ τόκιο τόκ,
καὶ με τὸν Κόντε Θεοτόκ
φερμάρω τὸ Βλαδιβόστοκ.

Περιμενοὺν κηφηναρίν
κοιλιάν γεμίσειν κι' ἀντερὶν
καὶ γουργουρίν καὶ γουργουρίν
καὶ μάτ γουρλὸν καὶ καρτερὶν
Ραλλοῦν, Μουγγέν καὶ Θεωρίν.

Καὶ βάλε τοὺς θεσμοὺς μπερντέ
καὶ βάϊ βάϊ κι' ἄιντε ντέ,
'στὸ Παρλαμέντο, γιχουντζή,
τσιφουτ θὰ γίνη πατιρντί.

Π.—Βλέπω καὶ Γλαπωνέζικα πῶς ξέρεις, κουενέ.
Φ.—Εἶναι τῆς μόδας, τὰ 'μιλοῦν σὲ κάθε καφφενέ.
'Ἦλθε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ μεστὴ φιλοπατρία,
περὶ Κορέας συζητεῖ καὶ περὶ Μαντζουρίας,
καὶ τρίζει λιγερὸ σπαθὶ καὶ βροντερὸ σπιροῦνι,
κι' ὁ Θεωρὴς καρδιάμωσε, λές κι' ἔφαγε μαντζοῦνι.

'Ἦλθε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ, φοράδα φρενιχσμένη,
κι' ὁ Ράλλης τὴν διάλυσιν θαρρῶ πῶς περιμένει,
μὰ κι' ὁ μουγγὸς τὴν καρτερεῖ καὶ κάθε τζάκι πρῶτο,
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ κι' ἀπὸ τὸν Γλαμαμότο.

'Ἦλθε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ, καὶ κάτι κουφαηδόνα
θὰ γράψουν λέν ἀναφορὰ νὰ κλείσῃ πέντε χρόνια.

Π.—Βρέ τί μοῦ λές;

Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ, ξυλένις χασομέρη.

Π.—'Ανατριχιάζω, Φασουλῆ, με τοῦτο τὸ χαμπέρι.

Φ.— Τζιρι τζιτζοῦμ, τὸν τὰ τὰ τὰ
κι' ἀνατριχιάζει τὸ πετσὶ
τοῦ κάθε Συνταγματικοῦ,
κι' ὅλα πηγαινέουν τοῦ κακοῦ.

Π.— Ποιοὶ νᾶναι τοῦτοι, Φασουλῆ,
καὶ πῶς τὰ πᾶν ἀπὸ μαλά,
ποῦ θέλουν σώνει καὶ καλὰ
νὰ κλείσῃ πλέον ἡ Βουλὴ;

Ποιοὶ νᾶναι τοῦτοι τάχατε; δὲν τοὺς γνωρίζεις, βλάκα;
κἂν τὸ μαλὸ τους θᾶστρεψε, κἂν θάπαθαν μαλάκα.

Φ.— Γιὰ φαντάσου πέντε χρόνους
δίχως ἄνδρες φαμφαρόνους,
δίχως βήμα καὶ κουδοῦνα
καὶ ροκάνα καὶ τσμπουνα.

Π.— Γιὰ φαντάσου, βρέ κασσίδη,
πέντε χρόνους ἡσυχία

δίχως βουλευτῶν βρισίδι,
δίχως μιὰ μονομαχία.

Φ.—

Πέντε χρόνους δίχως κρίσεις,
δίχως πρῶτους ἐν τοῖς ἴσοις,
δίχως ψεύτικαις φυλλάδες
καὶ κομμάτων δορυφόρους,
καὶ νὰ τρώγονται βελάδες
ἐπιστήμων ἀπὸ σκόρους.

Π.—Πέντε χρόνια νὰ μὴ λύνῃς τόσων ζητημάτων κίμπε,
νὰ περνᾷς καὶ νὰ μὴ βλέπῃς τὸν ἡλεκτρικὸ τὸν γλῶμπ.
Πέντε χρόνια, Φασουλῆ μου, νὰ κρατῇς τὸ στόμα γάστα,
πέντε χρόνια νὰ μὴ βλέπῃς φουστάνελα τοῦ Παλάτι.

Φ.—

Γιὰ φαντάσου, Περικλέτο,
τί γυρεύουν οἱ χαζοί...
δίχως βουλευτὰς ἐρρέτω,
τὸ Ρωμαϊκὸ δὲν ζῇ.

Ταῖν ταῖν τὸν καὶ φτοῦ φτοῦ φτοῦ,
γιὰ φαντάσου πέντε χρόνοι
δίχως μέσα βουλευτοῦ,
δίχως μπάρμπα 'στὴν Κορώνη.

Γιὰ φαντάσου πέντε χρόνους νὰ σιγᾷ Πυθίας τρίπου,
καὶ μὲς 'στῆς Βουλῆς τοὺς κήπους
νὰ μὴ βλέπῃς Παυσανίας
μ' ἓνα μένος αἰμοδόρον
συζητοῦντας κατὰ κόρον
περὶ τῆς Ἰαπωνίας.

Πέντε χρόνους νὰ μὴν ἔχῃς
ποῦ τὴν ὥρα νὰ περάσῃς,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ τρέχῃς
καὶ νὰ μὴν ἀκούῃς δράσεις,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ ξεράσῃς
κι' ἀδρανῆς νὰ μείνῃς κρᾶσις.

Π.—

Γιὰ φαντάσου πέντε χρόνια
δίχως ρουσφετιῶν σαράκι,
δίχως ξύλα καὶ καδρόνια
καὶ θεσμοὺς τοῦ Θεωρακί.

Πέντε χρόνους δίχως φῶτα καὶ ζῶν Βουλευτηρίον,
δίχως ἓνα λαουσώστην,
κι' ἀδρανοῦνται νὰ κυττάζῃς καὶ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου
τὸν σωτήριον ἐξώστην.

Μὲς 'στῆς λύπαις, μὲς 'στοὺς πόνους
Θεωρῇ νὰ μὴν ἀκούσω,
γιὰ φαντάσου πέντε χρόνους
νὰ μὴ 'δῇς τὸν Μονοκροῦσο.

Πέντε χρόνους νὰ μὴν ξέρω πῶς καὶ ποῦ νὰ ξεθυμᾶνω
με τῆς ἄλλαις παπαρδέλαις,
πέντε χρόνους νὰ μὴ βλέπω τὸν Σκουζέ καὶ τὸν Ρωμαῖον
νὰ μοιράζονται καραμέλαις.

Πέντε χρόνους νὰ μὴ βλέπω τὸν κυρίαρχον λαόν,
τὸν μεγάλον κι' ἀγλόν,

νὰ στριμώνεται γενναῖος 'στῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖται
καὶ νὰ πιάνη καὶ κορέους ἐν θερμῇ φιλοπατρίᾳ.

Φ.—Πέντε χρόνους νὰ μὴν τρέχῃς νὰ στριμώνεσαι, τεμπέλη,
σὺν σαρδέλα τοῦ κουτσοῦ,
πέντε χρόνους νὰ μὴ 'δοῦνε τὰ ματάκια τῶν ἐν τέλει
τὴν μαμμὴ τοῦ Παλατιοῦ.

Γιὰ φαντάσου, Περικλέτο, τί γυρεύουν οἱ χαζοί...
ἔρχομαι γι' αὐτοὺς τὴν λέπρα τὴν φοικτὴν τοῦ Γιεζή.

Π.— Γιὰ φαντάσου πέντε χρόνια
δίχως φούσκαις καὶ μπυλόνια,
δίχως ἐκλογῶν μεθύσια
καὶ κουμπάραις καὶ βαπτήσια
κι' ὦχ! ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια.

Φ.—Πέντε χρόνια, Περικλέτο, δίχως νόμων λειτουργίαν,
πέντε χρόνους, Περικλέτο, με Συντάγματος ἀρχίαν.
Ποιὸς κλεισίματα κηρύττει;
ποιοὺ μαλὸ γι' αὐτὰ δὲν φρίττει;
πῶς θὰ κλείσουν τέτοιο σπῆτι;

τρεῖς ἀλλοίμονο, φωρίτη,
γιὰ τὸν κάθε ραμπελίτη.
Πῶς τοὺς χρόνους τοὺς ὁρακοὺς
θὰ ξεράσῃς τῶν ρητόρων,
πῶς θὰ πιάσουνε κορέους
τὰ σκαμνιά τῶν βουλευτῶν;

Τὸν ἔδωκε τὸν τὰ βελούδα πέντε χρόνους θὰ παληώσουν,
θὰ ξεστρίψουν καὶ θὰ λησάνουν,
καὶ θὰ βασιλεύῃ σκύτος, ἐρημία, σιωπή,
δὲν θ' ἀκούῃς κυψέλης βόμβους, δὲν θ' ἀκούῃς κυψέλης ἤχους,
κι' ὅπου τώρα τὸν ἴστον τῆς κρυφοπλῆς ἡ προκατὴ
μόνον τοὺς ἴστους ἀράχνης θὰ κυττάς 'στους γυῶ τοίχους.

'Στὰ κεραμίδι τῆς Βουλῆς πῶς θέλω νὰ πετάξω
καὶ διατρώῃς ἀπ' ἐκεῖ πρὸς ὅλους νὰ φωνάξω:
Συμπάτριώτα προσφιλεῖς, Μπερτόδουλοι, σκαρτάδοι,
ποῦ τὰ μαλά σας σήμερα γανθώνουν οἱ Μιχαδοὶ
καὶ νίκαις ὀνειρεύεσθε παληάκι χωρὶς φτερά,
ξέρετε τί γυρεύετε με τὴν ἀναστροφή;

Χωρὶς Βουλὴν, πολέμαρχοι τοῦ λαοῦ καὶ τῆς κάμας,
θὰ τρώνε μόνον μερικοὶ 'στοῦ κράτους τὰ συμπόσια,

ἐνθ' με τούτῃ τῇ Βουλῇ καὶ με τὸ Σύνταγμα μας
ὅλοι τσιμποῦμε καὶ τί μέσ' ἀπὸ τὰ δημόσια.

Προσφιλεῖς συμπατριῶται με τὰ πυρπολοῦντα στήθη,
δράσε, λέτε στήν Κορώνα, καὶ ἔπειτα τῆς λέτε στήθι,
καὶ χυμᾶτε σὰν νταῆδες
σὲ γιαντζῶν παληοσανίδες.

Λέτε πῶς με δύο μάτια, τὴν Βουλὴ καὶ τὴν Κορώνα,
περπατεῖτε σὰν στραβοί,
καὶ γυρεύετε με τὸνα
νὰ σωθῇτε, παλαβοί;

Κὶ ἂν κανέναν ὑποθέσῃ πῶς τὸ Στέμμα σας καὶ μόνον
εἶναι δυνατόν νὰ δράσῃ,
πλὴν νομίζω, συμπολιταί, μὰ τοὺς τάφους τῶν προγόνων
πῶς τὸν κόπο του θὰ χάσῃ.

Μὰ καὶ ἂν ἕνας Βαρβερόσας μᾶς μαζέψῃ τὰ λουριά
τοῦ Συντάγματος οἱ Δράκοι θὰ μουγκρίσουνε βαρειά,
καὶ τὸ στόμα των θ' ἀνοίξουν τῶν κομμάτων τὰ θεριά
καὶ σὲ πόδι θὰ σηκώσουν δάση, πόλεις καὶ χωριά,
καὶ ἀπὸ πάτερα βγαλμένη
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη,
χαῖρε, χαῖρε τῶν πατέρων τῆς Βουλῆς ἐλευθεριά,
καὶ ἔλα θρέψε τᾶντερά μας με τοῦ Ρήγα τᾶντεριά.

Π.—Στὸ Παρλαμέντο τρέξετε, χίλιας φορὰς σπολλάτη
ἦλθε τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ γιὰ τὸσους ποὺ πεινᾶνε, (του...
καὶ ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος προστάζει σὲ Παλάτι του
οἱ μαγειροῦπάλληλοι χωρὶς μουστάκι νᾶναι.

Κὶ αὐτοὶ κοντύλι 'πήρανε, χαρτὶ καὶ καλαμάρι,
καὶ γράφουν εἰς τοῦ Παλατιοῦ τὸ λιγερὸ βλαστάρη:
Λυπήσου τὰ μουστάκια μας καὶ ἐπίτρεψέ τα καὶ ἄφιστα
νὰ μένουν ἀξουράφιστα.

Κὶ ἐγὼ μ' αὐτοὺς συντάσσομαι καὶ ὑπερυμνῶ τὸν ζῆλον
αὐτῶν τῶν τόσον προσφιλῶν μαγειροῦπαλλήλων.
Μουστάκια σὰν δὲν ἔχωμε, τί διάβολο θὰ στρίψωμε,
καὶ πῶς τὸν κύβον, βρὲ παιδιά, τῶν ὅλων θ' ἀναρρίψωμε;
Μουστάκια σὰν δὲν ἔχωμε, πῶς θὰ γενοῦν στρατεύματα,
καὶ πῶς θὰ συζητήσωμε καὶ γιὰ τὰ πολιτεύματα;

Μὴν ξουρίσετε ποτὲ σας χάριν κἄν φιλοπατρίας
τὸ μουστάκι μας ἀπόνως,
καὶ εἶναι σύμβολον ἀνδρείας
εἰς τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

Τὸ μουστάκι μου σὰν στρίψω
τότε μποῦμ με τὸ κουμποῦρι,
τότε σίγουρα θὰ τρίψω
κάθε Σιλδεστρέλλη μούρη.

Εἰς τῶν μουστακίων τῆς τρίχας
πόθοι κρέμονται καὶ τύχαις
τῆς πατρίδος τῆς ὡραίας,
τῆς παλῆς Καπνικαρέας.

Φ.—Ἵπὲρ βωμῶν καὶ μουστακίων πολέμαρχοι παλεύουν,
γι' αὐτὸ τὸ μέγα γεγονός καθέννας τῶρα γράφει,
καὶ αὐτοί, ποῦ μέσα 'στῆς Ἀρχῆς τὸ μαγειρὸ δουλεύουν,
χρειάζοντ' ἕνα ξουρίσμα μ'. Ἐγγλέζικο ξουράφι.

Ὅλους τούτους, ποῦ μεγάλας μαγειρεύουν σωτηρίας,
ἤθελα, βρὲ Περικλέτο, νὰ τοὺς δῶ Σπανομαρτίαις.
Ἴσως τότε τὸ Κουβέρνο δρόμο δυνατό νὰ πάρῃ,
καὶ ἴσως σὰν δὲν ἔχουν τρίχα
κόψουν τότε καὶ τὸν βῆχα
τοῦ Μικάδου Μουτσοχίτο, πολεμάρχου κιτριναῖρη.

Σὰν μπαρμπέρης τῆς Σιδύλλης πρὸς αὐτοὺς νὰ προχωρήσω,
καὶ μ' Ἐγγλέζικο ξουράφι μέσα 'στῆς Βουλῆς τὴ σάλα
τῶν σωτῆρων τσελιγκάδων τὰ μουστάκια νὰ ξουρίσω,
πρῶτα πρῶτα τοῦ Ζαήμη, ποῦναι καὶ τὰ πρὸ μεγάλα.

Ἀχ! πῶς ἤθελα νὰ γίνω τοῦ Σαμψὼν ἡ Δαλιδᾶ
καὶ νὰ μὴν ἀφήσω τρίχα σὲ μουστάκι σανιδᾶ,
καὶ νὰ κόψω καὶ τοῦ Ράλλη τὸ κατάχρυσο μαλλί,
καὶ τοῦ Κόντε τὸ μουστάκι καὶ παντὸς μουστακλή.

Νὰ γυρίζω, νὰ γυρίζω,
καὶ ἀμειλίχτως νὰ ξουρίζω
μύστακας ἀρειμανίους μ' ἀρειμάνιον θυμὸν
καὶ θυσίαν νὰ τοὺς κάνω 'στῆς πατρίδος τὸν βωμόν.

Κὶ ὁ πατρίς μου, νὰ φωνάζω, ποῦ γιὰ τρόπαια Μικάδου
μὲ κεφάλι κασιδιάρης μοναχὴ παραλαλεῖς,
δέξου τρίχας ξουρισθείσας δασυτρίχων τσελιγκάδων,
ποῦχαν γίνει τριχοφάγοι τῆς γυμνῆς σου κεφαλῆς.

Πῶς ποθῶ σπανοὺς τοῦ κράτους τοὺς μαγεῖρους ν' ἀντιμυρίσω,
καὶ ἔπειτα καὶ τὸ δικό σου τὸ μουστάκι νὰ ξουρίσω,
καὶ γελῶντας νὰ σοῦ λέω: Περικλῆ μεθύστακα,
μὴ μᾶς κάνῃς τὸν ἀσίκη καὶ δὲν ἔχεις μύστακα.

Π.—Μὰ πῶς ἤθελα καὶ σένα ξουρισμένο νὰ σὲ δῶ!...
νὰ λοιπόν, καὶ τρίχα τρίχα τὸ μουστάκι σου μαδῶ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡ τοῦ Καμπάνη τοῦ γιτροῦ περικαλλῆς Ἑλένη,
μὴδ' ἄλλῃ ζηλεμένη,
ἀραδωνιάσθη με χαρὰς, μ' εὐχαῖς καὶ με σπολλάτη
τὸν σπαθοφόρο τὸν γιὰ τὸν Νίκο Μαυρομμάτη.
Κὶ ὁ Φασουλῆς φαμελινῶς καὶ μ' ὅλη τὴν καρδιά του
εὐχήθη νύφη καὶ γαμπρὸ σὰν νᾶτανε παιδιὰ του.

Σήμερα λοιπὸν κοντσέρτο πρώτης τέχνης καὶ τραγῆς
'στὸ περίφημον Ὀδεὸν τῆς Φόν-Λόττνερ τῆς κλεινῆς,
καὶ βεβαίως δὲν θὰ λείψῃ καὶ καμμία καὶ κανεὶς.

Αὐτὸ τὸ Μαγεμένο Ποιῆρι τοῦ Πολέμη,
τὸ δράμα τὸ γραμμένο με μαγικὸ καλέμι,
τὸ δράμα τὸ νεκρῶδες καὶ τὸ φανταστικόν,
τὴν αἰφύριον θὰ γίνῃ μες 'στὸ Βασιλικόν.